

пара, като навлѣзла въ пѣтя и угадила, че върви къмъ село, забързала. А подиръ нея и другиятъ добитѣкъ.

Знаели Дуньо и Пѣйчо, че кравата ще отведе добитѣка у баба Проичовица, та свърнали прѣко презъ нивитѣ да го причакатъ предъ кѣщата ѝ, да не би нѣкой да ги види си издаде хитростѣта имъ.

Когато видѣли, че чердата напълнила двора на баба Проичовици, Дуньо викналь:

— Пѣйчо, кравата на баба Проичовица не бива да остава въ кѣщата ѝ, защото ще побърка на работата, та я улови и я откарай, та я вържи задъ вашата воденица,

дай ѝ малко ярма и бърже се върни пакъ.

Пѣйчо не разбралъ, защо трѣбва да лови кравата, но я уловилъ, направилъ каквото заржчалъ Дуньо и се върналъ.

Па като се запровиквали двамата палавци:

— Ставай, бабо Проичовицееее, че Господъ ти връща за твоята дърта крава — сто млади добичета! И овни, и крави, и овце, и какво ли не още!

Скочила бабата. Гледа и не върва на очитѣ си. Па изнесла каквото сѣнце имала да ги нахрани. Ала толкова добитѣкъ изхранва ли се.

На сутринѣта, ето ги довтасали запѣхтѣни калугеритѣ. По стѣпкитѣ уловили диритѣ на добитѣка. И тукъ — тамъ, намѣрили го.

— Господъ здраве да ви дава, баби! — викнала баба Проичовица, — като ги видѣла да влизатъ въ кѣщата ѝ, — че ми сторихте това добро. Гледайте, колко добитѣкъ ми прати дѣдо Господъ за кравата, която ви харизахъ. Хубаво ми ви кахте, право ми думахте, че за едно Господъ сто ще ми върне. Ето сега цѣлия дворъ ми напълни съ стока. Почакайте да повикамъ дѣдо ви Проичо! Ще ви черпи той, като види, колко добитѣкъ му е пратилъ Богъ. Па и да вземе грижа да видимъ, кѣде ще наредимъ толкова добитѣкъ.

Спогледали се калугеритѣ. Ами сега? Какво ще правятъ съ това